

РЕШЕНИЕ

№ 39437

гр. София, 26.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9800** по описа за **2025** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Г. Н. А., срещу Решение № 2821/25.07.2025 г., постановено 9479/2024 г. 107 – ми състав на Софийски районен съд /СРС/, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 24-4332-011923 от 31.05.2024г., издадено от началник сектор в ОПП - СДВР, с което на касатора са наложени глоба в размер на 200лв. на основание чл. 179, ал. 2, пр.1 от ЗДвП за нарушение на чл. 20, ал.2 от ЗДвП и глоба в размер на 2000лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 мес. и на основание чл. 174, ал.3, пр.1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. Касаторът не можел да разбере в какво е обвинен, доколкото в НП не е посочено коя от хипотезите на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е нарушена. В НП липсва индивидуализиране на място на извършване на нарушението. Не били дадени ясни указания от контролния орган в колко часа водачът трябва да се яви в УМБАЛ „Св. А.“ за медицинско и химическо изследване за употреба за алкохол. Освен това водачът бил с фрактури на ребрата и бил в невъзможност да изпълни задължението си да се яви в лечебното заведение за извършване на кръвен тест. По отношение на нарушението на чл. 20, ал.2 от ЗДвП не били подробно описани обстоятелствата, при които е извършено - липсвало подробно описание на пътната обстановка, на движението на останалите

автомобили, на интензивността на движението, скоростта на водача, можел ли е да избегне ПТП и др. Моли за отмяна на съдебното решение, както и за отмяна на оспорваното НП. Претендира разноси по списък.

Ответникът по касационното производство - началник на сектор в Столична дирекция на вътрешните работи - отдел „Пътна полиция“, редовно призован, в писмени бележки от 04.11.2025г. моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, и е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 17.05.2024 г. около 22.25 ч. в [населено място] по С. скоростна тангента с посока на движение от [населено място] към [населено място], жалбоподателят Г. А. управлявал л.а. „БМВ 535“ с ДК [рег.номер на МПС] . Жалбоподателят се движел със скорост, несъобразена с интензивността на движението - множество други автомобили, вследствие на което на моста на П. река реализирал ПТП в движещия се пред него в средна лента л.а. „Ф. Поло“ с ДК [рег.номер на МПС] , управляван от св. С. И.. Вследствие на удара лек автомобил „БМВ 535“ се завъртял и се ударил в метална предпазна мантинела вдясно от платното за движение и се обърнал на лявата си страна. Бил извикан екип на ОПП-СДВР, като на място пристигнали полицейските служители Г. Т. и Р. У.. Местопроизшествието било посетено от екип на ЦСМП, като водачът Г. А. отказал да бъде транспортиран до лечебно заведение. След пристигане на място свидетелите предложили на водача Г. А. да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 ARNA-0135, но водачът А. категорично отказал. Свидетелят С. И. попълнила декларация за причините за настъпване на ПТП. Била изготвена скица на ПТП, свидетелят Г. Т. издал на Г. А. талон за медицинско изследване, а свидетелят Р. У. съставил протокола за ПТП. След това свидетелят Г. Т. съставил на Г. Н. А. акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 1219172/17.05.24г. за нарушения на чл. 20, ал. 2 ЗДвП и чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Въз основа на акта е издадено атакуваното НП № 24-4332- 011923/31.05.2024г.

Гореизложената фактическа обстановка е установена въз основа на показанията на свидетелите Г. Т., Р. У., С. И., както и въз основа на писмените доказателства, приобщени към материалите по делото. За да потвърди оспореното НП съставът на СРС приел, че е законосъобразно и при издаването му не са допуснати процесуални нарушения.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав на съда намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП в изпълнение на Заповед № 8121к-13318/28.10.2019 г.. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з- 3814/19.05.2016 г.. на Директор на СДВР.

Не се споделят възраженията на касатора относно липсата на точно индивидуализиране на мястото на извършване на нарушението по чл. 179, ал.2, пр.1 ЗДвП, доколкото в НП е посочено, че МПС се е движело по С. скоростна тангента с посока от [населено място] по посока [населено място], като ПТП е станало на моста на П. река. В НП се съдържа и достатъчно подробно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението по чл. 179, ал.2, пр.1 от ЗДвП – движейки се с несъобразена скорост, при наличие на множество превозни средства, движейки се в средната пътна лента за МПС, което поради несъобразената скорост удря отзад. По отношение на констатираното второ нарушение, то е квалифицирано като такова по чл.174, ал.3, пр. 1 ЗДвП, което съответства на словесното му изписване, както и на установената фактическа обстановка – водачът отказва проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол в кръвта и не е изпълнява предписание за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химична лаборатория за установяване на концентрация на алкохол в кръвта.

Първото нарушение, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора с оспореното НП, е по чл. 174, ал.3, пр.1 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба в редакцията, приложима към датата на извършване на нарушението, водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. Нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа две алтернативни форми на изпълнителното деяние, а именно отказ от изпробване с техническо средство и неизпълнение на предписание за медицинско изследване, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние. От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в разпоредбата съюз „или“ следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Законната разпоредба е императивна и не урежда изключения или възможни хипотези на законосъобразен отказ. Казано с други думи – отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В чл. 4, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредба № 1 от 19.07.2017 г.) е предвидено, че в случаите, когато контролните органи задължително посещават на място пътнотранспортно произшествие, се извършва проверка с техническо средство за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, а при необходимост - и на останалите участници в произшествието. В случая, извършеното от лицето ПТП в качеството му на водач на МПС е достатъчно основание да му бъдат извършени посочения тест. Правилно административнонаказващият орган е наложил наказание за извършените нарушения на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП в абсолютния определен в разпоредбата размер на глобата от 2000 лева, както и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от две години. Неоснователно е възражението, че на лицето не било съобщено в какъв срок трябва да се яви да даде кръвна проба, доколкото в самия талон за изследване, под който се е подписал касаторът, е указано, че до 45 мин от връчването на талона следва да се яви в УМБАЛ „Св. А.“, като е посочен и точният час на връчване – 00:55 мин. на 18.05.2024 г. Съдът намира за неоснователно и възражението на

жалбоподателя относно здравословното му състояние като пречка да изпълни задължението си за тест за алкохол в кръвта с дрегер, както и за явяване за даване на кръвна проба. По делото няма данни състоянието му да изключва това, като при разпита актосъставителят Т. посочва, че касаторът е бил прегледан от екип на Спешна помощ и същият е отказал да бъде откаран в болнично заведение. Липсват доказателства за твърдените от адв. Д. фрактури на 4-то и 5-то ребро, но дори и да е имало такива, няма пречка касаторът да бъде прегледан за тези оплаквания и в лечебното заведение, в което е следвало да се яви за даване на кръвна проба.

Законосъобразно се явява ангажирането на административно наказателната отговорност на касатора по чл. 179, ал.2, т.1 ЗДвП като му е наложена глоба в абсолютния размер от 200 лв. Съгласно чл. 179, ал. 2, предл. 1 ЗДвП който поради движение с несъобразена скорост причини ПТП, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП „водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“ В конкретния случай се касае за неизпълнение задължението на водача при управлението на МПС да съобразява скоростта на движение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Касаторът не оспорва обективизираните в протокола за ПТП № 1 и скицата на ПТП към него обстоятелства, причини и условия, които изясняват механизма на ПТП поради несъобразена скорост. Без значение е каква е допустимата максимална скорост по смисъла на чл. 21 ЗДвП, включително и като въведена с пътен знак, както и каква е била скоростта, с която реално се е движел управляваният от Д. автомобил. Водачът е длъжен винаги да съобразява скоростта на движение, като при опасност да намали или да спре. По преписката не се съдържат данни, че водачът е предприел каквито и да е било действия, за да предотврати ПТП и не е осигурил безопасността на движението. Ирелевантен в случая е точният размер на скоростта, или конкретния брой превозни средства, както и другите твърдения изложени в касационната жалба, касаещи обстоятелствата, при които е извършено деянието и предвидени в чл. 20, ал. 2 ЗДвП, предвид механизма на настъпване на ПТП, при което другото превозно средство е ударено в задната и странична част от превозното средство, управлявано от касатора. Въз основа на горното, се формира извод, че с поведението си Г. А., участник в ПТП по смисъла на § 6, т. 27 ДР ЗДвП, е осъществил състава на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 179, ал. 2, предл. първо ЗДвП.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно отправеното от ответника по оспорването искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в депозираните писмени бележки, на основание чл. 64д, ал.3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 130 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, във вр. чл. 63в, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА срещу Решение № 2821/25.07.2025 г., постановено по НАХД № 9479/2024 г. на 107 – ми състав на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Г. Н. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.